

Posudek diplomové práce Kateřiny Markové
Ironie hovoří aneb jak zobrazit skřítku s kloboukem, jenž ho činí neviditelným.
Ironie v první kapitole prvního dílu Kierkegaardova spisu *O pojmu ironie se stálým zřetelem
k Sokratovi*.

O práci Kateřiny Markové s přiléhavým titulem i podtitulem by měl každý recenzent napsat přinejmenším dva posudky. Jeden by ocenil její znalost výchozího textu (který zároveň přeložila), rozsah znalostí nejnovější sekundární literatury k tématu, jakož i dobového literárního kontextu a přesvědčivost jejího výkladu příslušné partie Kierkegaardova spisu. Její analýza Kierkegaardova postupu opravdu prokazuje, že tuto část v její formě, rozsahu a nápadné diskrepanci k akademickému žánru nelze chápat jinak, než jako předvedení ironie „při díle“. Určité rozpaky by recenzent v tomto posudku možná pocítil nad tím, že autorka na jedné straně předvede, jak je rozpoutání ironie umožněno trikem, jímž SK de facto zamění fenomén ironie s jejím pojmem (neboť tak si vysvětlují autorčino tvrzení, že SK „jako základní fenomén Sókratovy osobnosti stanoví (!) fenomén jeho negativity“, tj. vyjde nikoli z fenoménu ironie, nýbrž z její definice, a na druhé straně že autorka *takto* předvedenou negativní ironii možná až příliš přímočaře spojí v závěru své práce s povahou Kierkegaardova známého úsilí o ne-přímé sdělení toho, co je pro individuální existenci určující, ale co přímo sdělit nelze. V tomto posudku (označeném v terminologii K. Markové jako „B“) by byl recenzent jistě přesvědčen, že o ironii, podobně jako o ostatních přímo neuchopitelných fenoménech, není třeba mluvit jen *ironicky* a dožadoval by se propojení výkladu tohoto úseku textu se zbytkem Kierkegaardovy práce, kde se mluví o nejen o možnosti tohoto pojetí ironie, nýbrž i o jeho skutečnosti a nutnosti, ba možná i propojení s dalšími Kierkegaardovými díly, kde se mluví o Sókratově negativitě a jejím vztahu k Platónovi (přinejmenším Filosofické droby a Nevědecký dodatek), příp. o vztahu ironie k dalším rysům existence, které rovněž unikají přímému pohledu.

Jen v druhém, zcela odlišně pojatém posudku by recenzent mohl odpovídajícím způsobem ocenit autorčino omezení se na úzký výsek textu, celkové literární zpracování diplomové práce, všechny finesy *její* ironie, včetně jejích triků simulujících akademičnost apod. V tomto bodě je však lepší odkázat na četbu práce samé. Jestliže téměř ve všech ohledech dokáže být K. Marková práva literárnímu naturelu svého autora, v jednom ohledu tomu tak naštěstí není: její práce je exemplárně stručná. Kompenzuje to již zmíněný překlad, který – nakolik to mohu posoudit srovnáním s německým a anglickým překladem – je mimořádně kvalitní a bude doufejme brzo doveden až do konce knihy a publikován.

Práci Kateřiny Markové pokládám za výbornou a doporučuji ji k obhajobě.

prof. PhDr. Pavel Kouba